

INHOUDSOPGAVE VAN DEZE SPECIAL

- Voorwoord van het IGD-bestuur
- Het Neocatechumenaat
- Hoofdpunten van de ideologie van het Neocatechumenaat
- Werkwijze Neocatechumenale gemeenschappen
- Waarom zorgen van parochiebesturen over het Neocatechumenaat?
- De bisschoppensynode en het Neocatechumenaat

VOORWOORD

Wellicht is het u opgevallen, dat sinds kort in de Sursum Corda (blad van het dekenaat Alkmaar) vieringen en andere activiteiten worden aangekondigd die verzorgd worden door de Stichting Initiatief Groep Dionysius (IGD). Wij kunnen ons voorstellen dat u niet weet waar de IGD voor staat. Uit de naam kunt u opmaken dat wij ons bestaansrecht ontleen aan de Dionysiusparochie te Heerhugowaard. Het woord initiatief is duidelijk. Een groep (inmiddels grotendeels ex-) parochianen maakt zich zorgen om medeparochianen, welke zich door toedoen van pastoor en interim-bestuur niet meer welkom voelen in hun eigen vertrouwde kerk. Waarom maken wij ons dan zorgen om medeparochianen, zult u zich afvragen? Wel, dit is niet meer dan onze plicht als katholiek. Wij constateerden namelijk, dat de pastoor van de Dionysiusparochie zijn taak alleen maar uitoefent voor diegenen, die hem welgevallig zijn. Er vallen daardoor mensen uit de boot, raken los van de kudde en juist daarvan zou de pastoor wakker moeten liggen. Wij denken echter dat dit niet het geval is. Dit is de voornaamste reden geweest, dat wij ons als groep hebben georganiseerd en gekozen hebben om trouw te blijven aan de weg van liefde en aan mensen, in plaats van aan een gezag dat zich gevoelloos baseert op handhaving van formele regels. Ieder

initiatief, dat wij als groep naar voren brachten om mensen binnen de pastorale zorg te behouden is bewust door interim-bestuur en pastoor gefrustreerd. Hierdoor voelt een grote groep parochianen zich buiten de gemeenschap geplaatst en omdat wij als groep vasthouden aan onze verantwoordelijkheid jegens deze mensen zijn wij gedwongen om te kiezen: trouw aan medemensen, of trouw aan het plaatselijk gezag. Omdat deze keuze, nota bene voorgesteld door een pastoor, géén keuze is, zijn ook wij, als IGD, op een zijspoor gezet en binnen de parochiegemeenschap monddood gemaakt. Als reactie daarop hebben wij ons sterk gemaakt in een Stichting. Als zodanig hebben wij ons in eerste instantie opengesteld voor zich verloren voelende parochianen uit de Dionysius, maar terwijl wij daar mee bezig waren, is gebleken dat binnen de Katholieke Kerk meer en meer onrust wordt veroorzaakt door een stroming die het “Neocatechumenaat” heet. Bij deze stroming kunnen flinke vraagtekens worden gezet gezien haar uiterst conservatieve houding, maar ook gezien het feit, dat het Neocatechumenaat uiteindelijk verantwoordelijk blijkt voor bovengenoemd proces. Inmiddels bezetten priesters die opgeleid zijn via het Neocatechumenaat, of daarmee sterk sympathiseren, binnen het bisdom Haarlem pastorale plaatsen, waardoor ook wij ons zorggebied hebben verbreed en werken aan een netwerk van bewuste, geëmancipeerde en verantwoordelijke gelovigen en groepen. Wij hebben onder andere nauwe contacten met de Mariënborgvereniging opgebouwd.

De IGD heeft zich min of meer een zorgende taak toebedeeld, maar ook een wakende. Zorgend in de vorm van een vogelhuisje: wij bieden een dak boven een zoekende ziel, muren hebben we niet, je mag net zo makkelijk naar buiten vliegen als naar binnen; bij ons mag je je verhaal doen en op verhaal komen. Wakend zijn we ook, nauwlettend houden we de bewegingen van het Neocatechumenaat binnen ons dekenaat en bisdom in de gaten en houden u op de hoogte.

U kunt zich opgeven om onze nieuwsbrief te ontvangen die ongeveer zes keer per jaar verschijnt. U kunt deze ontvangen per post (opgeven bij het secretariaat), op uw persoonlijke e-mailadres, of lezen op onze website (www.dionysiusgroep.nl)

Het IGD-bestuur

HET NEOCATECHUMENAAT

De parochie van de H. Dionysius te Heerhugowaard lijkt door het Neocatechumenaat te zijn overgenomen, de feiten wijzen daarop. Het Neocatechumenaat, gesticht in 1964 door Kiko Arguello en Carmen Hernandez in Spanje, is één van de nieuwe bewegingen die de volledige steun van Johannes Paulus II genoot, omdat hij hierin de mogelijkheid zag om van binnenuit de kerk te vernieuwen en één van de oplossingen voor de nijpende financiële problemen waarin de kerk zich bij zijn pauskeuze bevond. Ook Paus Benedictus XVI mag tot een supporter van het Neocatechumenaat gerekend worden.

De beweging geniet dus sympathie tot op het hoogste niveau. Uiteraard zijn er ook tegengeluiden te horen, eveneens op behoorlijk hoog niveau (zie het hoofdstuk over de bisschoppensynode). Vanuit die hoek zijn er nogal wat kritische vragen, zeker als je de leer van het Neocatechumenaat afzet tegen de fundamentele katholieke leerstellingen over de Verlossing, over het offer van Christus op de Calvarieberg en over de Eucharistie. Inmiddels is over de werkwijze van het Neocatechumenaat, dat zich als een olievlek over Europa verspreidt, heel veel informatie beschikbaar.

Als je de literatuur er op naslaat, kom je tot de ontdekking dat het Neocatechumenaat alle kenmerken heeft om als een sekte gekwalificeerd te worden. De indruk wordt gewekt dat het heil van de kerk en in kleiner verband, de parochiegemeenschap voorop staat. En voor de parochiaan die trouw de kerk bezoekt en deelneemt aan de liturgische bijeenkomsten lijkt dat ook zo. De H.Mis wordt keurig gevierd, strikt volgens de richtlijnen van Rome. Soms meerdere keren per week. En op zichzelf is daar niets mis mee. Parochianen worden thuis bezocht. Na verloop van tijd wordt merkbaar dat voor het Neocatechumenaat niet de activiteiten binnen de parochie, maar vooral het welzijn van de eigen organisatie en haar leden de hoogste prioriteit geniet. Dat lijkt misschien wat ver gezocht, maar als je de overtuiging hebt dat jouw organisatie, in deze het Neocatechumenaat, de door God gegeven zending heeft om de Kerk te herbouwen dan wel te redden, dan is dat niet zo vreemd.

Waar het in feite om gaat, is het volgende: zoveel mogelijk mensen rekruteren voor het Neocatechumenaat. De huisbezoeken die verricht worden staan in het teken van werving en neocatechumenale catechese. Daarnaast beschikt men over voldoende financiële middelen, een uitmuntende onderlinge communicatiestructuur en eigen, door het Neocatechumenaat opgeleide, catecheten. Parallel aan de eucharistievieringen in de parochies vinden liturgische bijeenkomsten plaats, speciaal voor leden van de eigen organisatie. Veelal vinden deze bijeenkomsten plaats in zogenoemde 'gemeenschapszalen' vaak op locaties buiten de parochiekerken, waarbij de aanwezigen vergast worden op ellenlange catechese sessies.

Bij deze 'geloofscursussen' mogen geen kritische vragen gesteld worden, dialoog is praktisch niet mogelijk. De door het Neocatechumenaat zelf opgeleide en aangestelde leiding dicteert vooral, voor luisteren is weinig tijd en animo.

Het aansluiten bij deze beweging wordt gezien als een bekering die vaak een plotseling en dramatisch karakter kan hebben. Deze ervaringen en getuigenissen kunt u op internet vinden. Zelfs vrome katholieken kunnen de indruk krijgen dat ze tevoren niets begrepen en nu, dankzij de beweging, wel alles begrijpen. Het behoeft geen betoog dat de rigoureuze wervings- en opleidingsmethoden tot een geleidelijke ondermijning van de persoonlijkheid leiden. Het is niet denkbeeldig dat behandeling door een psycholoog noodzakelijk is als mensen het Neocatechumenaat de rug willen toekeren.

De geraadpleegde literatuur laat zien dat de overname van een parochie door het Neocatechumenaat volgens een bepaald patroon verloopt. Voor plaatselijke waarnemers kan dit proces toevallig lijken.

Het wordt gedictieerd door de onverzettelijke en onveranderlijke doorvoering van het Neocatechumenale systeem, dat is vervat in de twintig jaar durende "Weg". Wanneer de afgestudeerden een bepaald stadium bereiken, wordt van hen geëist dat ze in catechetische- of lesactiviteiten binnen de parochie infiltreren en deze overnemen, zodat de enige toegestane doctrine (=leerstelling) uiteindelijk die van het Neocatechumenaat is.

Tot de doelgroepen behoren degenen die kandidaten voorbereiden op de sacramenten, zoals de eerste H. Communie, het Vormsel, het Huwelijk en de Doop (oudercatechese). Het is zelfs de bedoeling dat alle volwassenen in deze parochies, die in de katholieke kerk willen worden opgenomen, lid worden van de gemeenschappen in plaats van instructie te krijgen via de officiële kerkelijke procedure, de zogenaamde Ordo Initiationis Christianae Adultorum.

Het Neocatechumenaat verzet zich tegen alle groepen in de parochie die per activiteit of per categorie worden georganiseerd. Ze hopen deze te zien verwelken en teloor gaan of ze te vervangen door hun eigen groepen als de activiteit van de groepen binnen het belang van het Neocatechumenaat valt.

Wanneer we nu kijken naar datgene wat zich de afgelopen vijf jaar in de parochie van de H. Dionysius heeft afgespeeld, kunnen we vaststellen dat daar een nagenoeg gelijksoortig proces heeft plaatsgevonden. U hoeft het zwartboek dat sinds 2002 op de Website van de IGD staat alleen maar door te lezen om het proces te herkennen. Het zittende parochiebestuur kreeg uit Haarlem te horen, dat er naar aanleiding van dat zwartboek formeel geen reden was om in te grijpen.

De samenstelling van het parochiebestuur van Alkmaar-Noord is na de komst van het Neocatechumenaat drastisch gewijzigd. In de Laurentiusparochie in Oudorp heeft het Neocatechumenaat, na het overlijden van deken Braakman, onbelemmerd kunnen binnenwandelen. Inmiddels zijn er ook in andere parochies in Noord-Holland priesters van het Neocatechumenaat aangesteld.

Als je op de kaart van Noord-Holland alle parochies met priesters die door het Neocatechumenaat opgeleid zijn en dat ook uitdragen inkleurt, heb je verder geen uitleg meer nodig om je zorgen te maken.

HOOFDPUNTEN VAN DE IDEOLOGIE VAN HET NEOCATECHUMENAAT

Aan de hand van een aantal publicaties van de beweging zelf mogen we spreken over een ideologie. Ondanks het feit dat het Neocatechumenaat al vanaf 1967 bestaat, is het nog niet in staat geweest een theoloog van enige importantie uit eigen gelederen voort te brengen.

Een belangrijk document waarover het IGD-bestuur op dit moment beschikt, is een brochure die is verschenen naar aanleiding van een gemeenschapsdag in New York met 253 Amerikaanse bisschoppen met als thema: "Evangelisering en de Neocatechumenale weg".

In deze brochure vertelt de oprichter, Kiko Arguello, in een toespraak over de 'missie, die de beweging heeft in de parochie'. In één zin wordt duidelijk dat het Neocatechumenaat zich geheel en al richt op parochies. De indruk wordt gewekt dat het om hulp aan de parochie als gemeenschap gaat. Dit blijkt, als je goed doorleest, niet het geval te zijn. Vanwege zijn infrastructuur wordt de parochie gebruikt ten dienste van het Neocatechumenaat.

In de toespraak tot de bisschoppen ontvouwt Kiko, (die zegt een verschijning te hebben gehad) zijn ideologie.

De ideologie is gebaseerd op een sterke nadruk op de zondigheid van de mens en een verheerlijking van het lijden.

Een voorbeeld (pagina 51 van de brochure).

"Wanneer je me slaat omdat je me afwijst, mij met een stok afranselt, en mij daardoor verwond hebt, kan ik dan deze pijn voor jou (op)offeren? Ja, stel je eens voor, je bent iemand die mij haat, omdat ik de armen uitbuit en dat je je van mij moet ontdoen en je geeft mij een klap met de stok. Stel je voor dat ik mij verdedigen kan, maar ik doe het niet, dan offer ik deze pijn, daarmee geeft God jou een bijzondere genade. Wanneer je me, in plaats van me met een stok te slaan, een arm afhakt of me afranselt, heeft de pijn, die ik voor jou offer, een waarde. God hoort het. Dit alles, om het martelaarschap te begrijpen, ofschoon ik weet dat hij het heel goed begrijpt. Het betekent dat God hem bijzondere genade zal schenken, omdat ik mijn lijden voor hem (op)geofferd heb, hem lief gehad heb, hem zo liefgehad heb zonder hem te veroordelen. Ik heb mij met Christus opgeofferd."

Een ander voorbeeld (eveneens pagina 51 van de brochure):
“Als ik het eeuwig leven heb,eeuwig is tegengesteld aan de dood, dan betekent dat, dat ik nooit sterf. Derhalve is een huwelijk tussen gedoopte en volwassen christenen onontbindbaar, het is onontbindbaar! Ook als de echtgenoot zijn vrouw kruisigt dan weet de vrouw dat zij, zij is de Christus, de missie heeft, de zonden van haar man te dragen, zich te laten kruisigen, het kruis te ondergaan en de drankzucht van haar echtgenoot voor hem te offeren

U weet dat men ons tegenwoordig in een antichristelijke wereld niet meer zo laat liefhebben, men laat ons tegenwoordig in Europa niet meer zo liefhebben. Men zegt dat het ontaard is. Dat deze vrouw, die een man heeft die een drinker is, van hem moet scheiden en hem moet aangeven, dat hij een monster is. In de hele Europese wereld heeft men overal het kruis weggedaan. Dat is de antropologie (in dit verband 'mensvisie') die via de media onder de mensen verspreid wordt. Dat men moet scheiden, dat men geen onrecht moet verdragen, ook niet het geringste. Dat men zich moet verzetten. Wat moet dat, de zonden van een ander dragen! Wie heeft dat gezegd?”

Einde citaat.

En vervolgens suggereert Kiko dat Christus dat gezegd zou hebben! Tot zover de ideologie van het Neocatechumenaat.

Laten we dit eens afzetten tegen wat wij begrepen hebben uit de woorden van Christus, die nota bene op alle mogelijke manieren onrechtvaardige situaties aan de kaak heeft gesteld. Die zich zelfs verzette tegen het verharde godsdienstige systeem van zijn tijd, dat mensen uitsloot. Wie goed thuis is in de evangeliën (= blijde boodschap), die trekke zijn eigen conclusies. De hele uiteenzetting van Kiko Arguello staat vol met dergelijke, vaak van bloed doordrenkte, voorbeelden. Het voert te ver om ze allemaal voor u op te schrijven. Wie geïnteresseerd is, kan een kopie van de hele uiteenzetting krijgen.

Hoe haaks staat deze ideologie op een uitspraak van Christus in het evangelie van Matteüs 11, 28 – 30:

*“Komt allen tot Mij die uitgeput zijt en onder lasten gebukt en Ik zal u rust en verlichting schenken.
Neemt mijn juk op uw schouders en leert van Mij; Ik ben zachtmoedig en nederig van hart; en gij zult rust vinden voor uw zielen, want mijn juk is zacht en mijn last is licht.”*

De beweging kent inmiddels ook spijtoptanten, ze zijn vaak erg kwetsbaar en onzeker.

Het behoeft geen betoog dat samenwerking met een organisatie die een dergelijke ideologie aanhangt en zich christelijk noemt, onbespreekbaar is. Er is namelijk geen dialoog mogelijk. Het Neocatechumenaat interpreteert alle regels op eigen wijze, blijft formeel binnen de officiële regels en weet zich gesteund en gesanctioneerd door Rome.

Het bestuur van de IGD hecht er dan ook aan u nogmaals op het hart te drukken dat samenwerking met het Neocatechumenaat onder de huidige omstandigheden ten sterkste is af te raden.

Het gaat het Neocatechumenaat niet om de parochiegemeenschap, maar om een locatie van waaruit men geldstromen kan genereren en verder kan doordringen in de Nederlandse samenleving.

Zij beschouwen zich als de ‘gezonde cellen’ in een zieke samenleving.

WERKWIJZE NEOCATECHUMENALE GEMEENSCHAPPEN.

De Neocatechumenale gemeenschappen worden alleen op verzoek van een plaatselijke pastoor en bisschop gestart in de parochie. De gemeenschappen moeten geloofwaardige tekenen worden van de liefde van Christus, door hun leven van liefde en eenheid en zo het geloof en misschien de parochie revitaliseren. Uiteraard worden ze niet zomaar tekenen van liefde.

Het Neocatechumenaat staat voor een tijd van zwangerschap en groei, waarin men langzaam herboren wordt tot een Nieuwe Mens, zoals Christus het bedoeld heeft.

De ontwikkeling van zo'n neocatechumenale gemeenschap gaat in fases:

Fase 1: In het precatechumenaat, oftewel de eerste twee jaar, leren de leden nederigheid: luisteren naar de plaatselijke wensen

en problemen, leren van elkaar. Wekelijks wonen ze de eucharistie bij, om de twee weken de biecht, en maandelijks gaan ze op retraite. De leden leren God centraal te stellen in hun leven en alle idolen (geld, carrière, liefde) los te laten. Het precatechumentaats wordt afgesloten met een vernieuwing van de doopbelofte.

Fase 2: Daarna gaat het om het aanleren van eenvoud en de overgave aan de wil van de Vader. De leden van de gemeenschap gaan dagelijks in diep individueel gebed, leren de psalmen uitgebreid kennen en krijgen de taak om hun geloof uit te dragen.

Fase 3: Langzaam gaat men over op een spiritualiteit van lofzang en dank.

De beweging is in Nederland op verschillende manieren actief:

- In tientallen parochies, met name in Limburg en in Noord-Holland, heeft de beweging van de Neocatechumenale Weg leefgemeenschappen opgezet, die als catechesewerkgroepen functioneren.
- Aan de seminaries van Rolduc en het Willibrordhuis in Vogelenzang worden buitenlandse priesterstudenten van de beweging opgeleid, om als priesters een bijdrage te leveren aan de vitalisering van de Kerk en de evangelisering van ons land.
- Te Nieuwe Niedorp hebben ze een eigen huis, Redemptoris Mater, waar circa 20 priesterstudenten van het Neocatechumenaat wonen.
- In verschillende parochies staan buitenlandse pastores, uit b.v. Polen, Italië, Mexico en Venezuela, die opgeleid zijn door de Beweging.

Zie ook:

- www.dionysiusgroep.nl
- www.camminoneocatecumenale.it
- www.odyssey.on.ca/~paul.buis/frpius/neofr.html
- <http://hometown.aol.com/fatherpius/neo.html>
- <http://members.lycos.nl/focolare2>
- <http://www.katholieknederland.nl/synccp/awmdk/index.php?p=home&d=20040522>
- Het geheime leger van de Paus. Dit boek is uitverkocht.

WAAROM ZORGEN VAN PAROCHIEBESTUREN OVER HET NEOCATECHUMENAAT?

Zoals in het voorgaande al beschreven is, verandert er zichtbaar weinig voor de trouwe kerkganger die naar de Hoogmis gaat en zijn gebeden doet. Hoogstens wordt het kerkgebouw mooi verbouwd. Het venijn zit hem in de reorganisatie en sluipende veranderingen die plaatsvinden binnen het parochiebestuur en de werkgroepen, die te maken hebben met sacramenten, catechese, diaconie en oecumene.

Personele veranderingen vinden langzamerhand plaats en prioriteiten worden anders gesteld dan dat men gewend was.

U zult niet verbaasd moeten zijn om na een paar jaar opmerkingen van parochianen te horen als:

'Ik herken mijn eigen parochie niet meer'

'Ik heb het gevoel dat onze parochie van ons afgepakt is'

'Ik ben met Kerstmis en Pasen naar de mis geweest en het leek de jaren vijftig wel'.

'Ik vond meer troost in de avondwake dan in de uitvaartmis!'

In het vermelde document over het Neocatechumenaat staan twee typerende opmerkingen die bij de doorsnee gelovige katholiek verkeerd vallen:

- Oprichter Kiko verzucht, als hij vertelt over een vrouw met negen kinderen die regelmatig door haar dronken man geslagen wordt: 'Welke zonden heeft deze vrouw begaan om zo een leven te verdienen? En waarom ik niet?'
- Een kardinaal twijfelt aan het succes van de bekering tot het geloof en zegt daarover: 'Ik heb altijd gezegd dat de

ware bekering via het hoofd door het hart gaat en ook tot de geldbeurs moet doordringen om als succesvol beschouwd te kunnen worden!

Veel parochianen hebben geen behoefte aan theologische achtergrondverhalen over hoe het Neocatechumenaat in elkaar zit, maar willen zich thuis voelen in het parochiegebeuren, dat is gebaseerd op traditie, geloof en historische banden. Je bent er gedoopt, hebt er je eerste communie gedaan, bent gevormd, getrouwd en hebt er familieleden en vriend(inn)en begraven. Als er een beroep op je gedaan werd, stond je er klaar voor en als het nodig was, trok je de portemonnee, ook in economisch moeilijke tijden. Lief en leed heb je er gedeeld en als je in de problemen zat, was er de troostende arm om je schouder van een meevoelende priester of pastor.

Nu komen honderden parochianen erachter, dat ze niet als volwaardige gelovigen beschouwd worden, als ze volgens de geloofstraditie waarin ze zijn opgevoed door ouders en vorige pastores met bepaalde verwachtingen naar de kerk gaan.

Vraag de priesters van het Neocatechumenaat in een kennismakingsgesprek maar eens naar hun persoonlijke mening over- en hun formele aanpak van: communie uitreiken, samenwonen en later trouwen, dooprituelen en doopteksten, anticonceptiemiddelen, oecumene, homofilie etc.

Bespreek die antwoorden eens in alle openheid met uw kinderen en luister wat zij daarvan denken. Wij wensen U veel sterkte toe om hen in de katholieke traditie op te voeden en daarvoor te behouden.

Hoe zullen de antwoorden op de volgende vragen over vijf jaar zijn??

- Hoeveel kinderen doen nog hun eerste communie en worden gevormd, als de catechese volgens de richtlijnen van het Neocatechumenaat plaatsvindt onder leiding van de gereorganiseerde werkgroepen? (Leidraad: de mens is zondig en alleen via lijden en gebed is redding mogelijk)
- Hoeveel gezinnen hebben zich laten uitschrijven uit de parochie?
- Wat merkt U nog van diaconie en oecumene?

- Hoeveel trouwerijen en begrafenissen vinden nog via de parochiekerk plaats?
- Hoeveel trouwe kerkgangers en vrijwilligers ziet U regelmatig in naburige parochies?
- Hoe staat de parochie er financieel voor qua opbrengsten en reserves?
- Is de parochie nog levensvatbaar of in groepen uiteengevallen?
- Hoe ervaren de parochianen de vieringen bij lief en leed?

DE BISSCHOPPENSYNODE EN HET NEOCATECHUMENAAT

Over de laatste bisschoppensynode in Rome sippelen er berichten door die bij de gelovigen de wenkbrauwen doen fronsen.

Laten we er twee nader bekijken:

De vraag om getrouwde priesters (de viri probati: oudere rijpe mannen die al jaren actief zijn in de kerk) is niet langer die van de roepende in de woestijn, maar van honderden miljoenen katholieken uit Amerika, Afrika en Europa. Het is triest te constateren dat kardinaal Simonis pas op het einde van zijn carrière dit durft voor te stellen. Daar waar hij met zijn ervaring ziet dat kerken bij gebrek aan voldoende en geloofwaardige priesters leeglopen en de kerk buiten de zijlijn van het maatschappelijk leven dreigt te komen, neemt hij, hoewel erg laat, zijn verantwoordelijkheid als kerkelijk leider van alle Nederlandse katholieken. Het antwoord van de synode onder leiding van de nieuwe paus is, gezien de invulling van zijn voormalige functie, voorspelbaar en teleurstellend voor miljoenen katholieken. Zij moeten zich behelpen met priesters die in tijdnood als “strangers in the night” af en toe langskomen. Veel van hen verworden noodgedwongen tot “sacramentboeren”. Vergeef het ons, maar als dit woord steeds meer een feitelijk nauwkeurige omschrijving van de werkelijkheid wordt, kun je het nauwelijks nog een scheldwoord noemen.

Voor veel parochiebesturen in het bisdom Haarlem moet voorstel 32 van de synode over het vieren van de Eucharistie in kleiner verband een eye-opener zijn:

“It states that groups as the Neocatechumenal Way must serve to unify the parish community, not to divide it, and that as much as possible they must preserve the unity of the family.”

Vrij vertaald: “De synode verklaart, dat geloofsbewegingen als het Neocatechumenaat dienstbaar moeten zijn aan de eenheid van de parochiegemeenschap, daar geen verdeling zaaien en zo veel als mogelijk is de eenheid van de katholieke familie moeten bewaren.”

Met het geloof van de katholieken in Noord-Holland zit het wel goed. Dat ieder daar zijn eigen benadering voor kiest, is de aard van de Noord-Hollander. Het vertrouwen in de verantwoordelijke kerkelijke leiders heeft een gevoelige knauw gekregen door het aanstellingsbeleid van Rome, Utrecht en Haarlem. Er zal heel veel gevraagd worden aan wijsheid, pastoraal vermogen en religieuze realiteitszin om dat te herstellen.

Gezien het hiervoor vermelde over de synode zullen de komende jaren onderstaande problemen een belangrijke rol spelen in het bisdom Haarlem en om een antwoord vragen:

- In hoeverre is de bisschop met handen en voeten gebonden aan de priesters van het Neocatechumenaat, die gezien hun internationale culturele achtergrond vrij makkelijk en broodnodig in andere landen aangesteld zouden kunnen worden. Kan hij de samenwerking eenzijdig verbreken?
- Hoe denkt de bisschop het tekort aan priesters zonder het Neocatechumenaat op te lossen als de getrouwde priester geen oplossing mag zijn. Wat is zijn persoonlijke mening hierover?
- Hoe wil de bisschop, met voorstel 32 en de synode in het geheugen, de ongerustheid wegnemen over het nieuwe pastorale plan om parochies en dekenaten te herindelen, daar waar activiteiten van het Neocatechumenaat via hun verantwoordelijke priesterpastoors nu al gepaard gaan met zoveel onrust in de betreffende geloofsgemeenschappen.

De IGD is bereid advies te verlenen bij problemen met het Neocatechumenaat, alsmede vragen daarover te beantwoorden.

Het spreekt vanzelf dat de IGD de ontwikkelingen op dit gebied nauwlettend en kritisch zal volgen en onder andere via de website en nieuwsbrieven lezers op de hoogte zal houden.

Met dank aan de vele betrokken gelovigen die aan de IGD informatie en ervaringen doorgeven, waar natuurlijk passend en vertrouwelijk mee wordt omgegaan.

De inhoud van deze special is gebaseerd op artikelen, door ons en anderen gepubliceerd, door ons verzameld en in deze special van kanttekeningen voorzien.

*****0

Heerhugowaard, november 2005.

“GEEF ELKAAR DE RUIJITE”

Special over het Neocatechumenaat

Initiatiefgroep Dionysius
Heerhugowaard